

Az összehasonlítás értelme

VISSZHANG - LXV. évfolyam, 1. szám, 2021. január 8.

„P. Szűcs pártállami időkben elkövetett politikai »vétke« s a DK-nak az erre való téves reflektálása vajon miként és milyen megfontolás alapján vethető össze a nem pártállami keretek között, semminemű külső nyomásra, szabadon megszólaló Demeter teljes erkölcsi elmezavarával?” – kérdez Karsai László és Gábor György (*Az összehasonlíthatóságról, ÉS, 2020/50., dec. 12.*). Úgy, hogy P. Szűcs Juliannának nem „vétke” volt, hanem vétke, a Demokratikus Koalíció reflektálása nem csupán téves, hanem a bolsevizmus pártállami formájának mosogatása (ami több mint hiba: szintén bűn, ráadásul akik ezt a felterjesztést elkövették, azok maguk is egy pártállami utódpárt képviselői, így ezzel saját pártjuk múltját is meghamisítják), mégpedig ugyancsak „semminemű külső nyomásra”, hanem meggyőződésből. Nem releváns ellenvetés, hogy Demeter szabadon és nem egy pártállamban szólal meg. Nemcsak azért, mert vannak szempontok, amelyek alapján elég sok hasonlóság is felfedezhető a mai és az 1990 előtti rendszer között. Sokkal fontosabb, hogy ez a rendszer csak formailag szabad, azért, hogy a legtermészetesebben legyen álcázott a szavak értelmét elvevő nihilista kommunikációs technika. Sajtószabadságért folytatott küzdelemnek beállítani egy szerkesztőség eltiprásában való egykori részvételt és liberálja gázkamrákról beszélni egyként hazugságok, csak éppen más-más eszmetörténeti alapon. Az egyik a felejtésre építő szélsőbaloldali társadalommegváltást mentegető kísérlet, a másik meg a szélsőjobboldali kormányzati gyűlöletpolitika tudatos képviselete, és egyáltalán nem *elmezavar* – mint ahogyan Gábor és Karsai akaratlanul bagatellizálják Demeter megnyilvánulását.

Ahhoz képest, hogy a vita tárgya nem az volt, hogy P. Szűcs egyébként más szempontból érdemelhet-e díjat, és fel sem merült, hogy felelőssége, illetve életműve azonos lenne Demeter Szilárdéval, hanem az, hogy mennyire elfogadható egy rendszerváltó igényű párttól a durva történelemhamisítás, furcsa látni azt a kettős mércét, amely ebben az ügyben neves értelmiségiekre is jellemző. Az, hogy P. Szűcs az ügyben magát áldozatnak állítja be, kritikusaikat egyáltalán nem háborítja fel. Ez a történet azonban nem személyekről szól, hanem pártokról. Ráadásul valójában nem Demeter kijelentései az igazi nóvumok, hiszen ahhoz hasonlatosakat a kormány média mindennap elkövet, hanem a DK kommunikációs technikája – amelytől mégiscsak más minőséget várnánk el mint, a Fidesztől. Azzal a párttal azonban, amely feketének állítja be a fehéret, nehéz lesz leváltani a Nemzeti Együttműködés Rendszerét.